

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112224420
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2112224420.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v spore žalobcu: P. K., nar. XX.X.XXXX, adresa F. O. X., T. XXXX/XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šumavská 3, IČO: 36 856 592, proti žalovanému: L. M. FINANC, s.r.o., so sídlom Trnava, Tehelná 5711/8, IČO: 36 250 244, zastúpenému splnomocnencom: Z. U., nar. XX.XX.XXXX, adresa Z., Z. XXXX/X, o zaplatenie 40.000,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 27C/175/2012-636, zo dňa 15.6.2020 v spojení s opravným uznesením č.k. 27C/175/2012-641 zo dňa 10.7.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. uznesenie Okresného súdu Trnava č.k. 8C/95/2012-83 zo dňa 27.8.2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/141/2012-114 zo dňa 2.2.2012, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie (aktuálne neodkladané opatrenie), zrušil a napokon vo výroku III. žalovanému priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení z vykonaného dokazovania. Dokazovaním prvoinštančný súd zistil, že žalobca a žalovaný zastúpený Z. U. (ako ustanoveným opatrovníkom nezvestného G. U., vtedajšieho konateľa žalovaného) uzavreli dňa 23.03.2009 kúpnu zmluvu, ktorú „novelizovali“ dodatkom zo dňa 20.2.2012, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľností - pozemky parc.č. 196, 8258/28, 8258/29, 8258/30, 8258/31, 8258/32, 8258/33, 8258/34, 8258/35, 8258/36, 8258/37, 8258/38, 8258/39, 8258/40, 8258/41, 8258/42, 8258/43, 8258/44, 8258/45, 8258/47, 8258/48, 8258/49, 8258/50, 8258/51, 8258/52, 8258/53, 8258/54, 8258/55, 8258/56, 8258/57, 8258/58, 8258/59, 8258/60, 8258/61, 8258/62, 8258/63, 8258/64, 8258/65, 8258/66, 8258/67, 8258/68, 8258/69, 8258/70, 8258/71, nachádzajúce sa v k.ú. Z., Obec Z., okres Trnava, zapísané na LV č. XXXX, ktorou žalovaný previedol na žalobcu podiel na uvedených nehnuteľnostiach vo veľkosti 1/1 za kúpnu cenu (pôvodnou zmluvou zo dňa 23.03.2009 za 150.000,- €) 550.000,00 €, budovu nachádzajúcu sa v k.ú. Z., Obec Z., okres Trnava, zapísaná na LV č. XXXX, súp. č. XX na E. ulici č. X v Z., ktorá budova je postavená na parc. č. 766, ktorou žalovaný previedol na žalobcu podiel na uvedenej nehnuteľnosti vo veľkosti 1/1 za kúpnu cenu 600.000,- € a nakoniec i predmetné nehnuteľnosti a to pozemky parc. č. 2693/5, 2693/28, 2693/29, nachádzajúce sa v k.ú. Z., Obec Z., okres Trnava, zapísané na LV č. XXXX, ktorou žalovaný previedol na žalobcu podiel na uvedených nehnuteľnostiach vo veľkosti 1/1 za kúpnu cenu 40.000,- €,

celkovo bola kúpna cena 1.190.000,- €. Nezvestný konateľ žalovaného bol v čase uzatvárania kúpnych zmlúv zastúpený opatrovníkom Z. U., ustanoveným do funkcie opatrovníka uznesením Okresného súdu Trnava sp.zn. 36C/115/2008 zo dňa 11.02.2009.

3. Správa katastra Trnava povolila vklad rozhodnutím č. V 1055/09 zo dňa 03.04.2009. Toto rozhodnutie bolo napadnuté protestom prokurátora a po jeho nevyhovení následne žalobou na Krajskom súde v Trnave, ktorý rozsudkom č.k. 24S/13/2010-70 zo dňa 26.01.2011 žalobu zamietol. Po podaní odvolania Najvyšší súd SR rozsudkom č.k. 1Sžr/46/2011 zo dňa 17.01.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06.02.2012, rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že právny úkon opatrovníka nebol schválený súdom.

4. Rozsudkom č. k. 27C/153/2010-225 zo dňa 16.02.2012 súd neschválil právny úkon opatrovníka Z. U. - uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2009, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľností (č.l. 69) za kúpnu cenu 790.000,- €. Voči rozsudku podal Z. U. odvolanie, ktoré podaním zo dňa 07.08.2012 vzal späť z dôvodu, že sa stal obeťou podvodu, vydierania a krádeže, čo bude riešiť s orgánmi činnými v trestnom konaní, čím vznikla opatrovancovi škoda veľkého rozsahu a aby zabránil ďalšiemu vzniku škôd na majetku opatrovanca.

5. Žalobca sa v konaní č.k. 37C/5/2013 domáhal schválenia právneho úkonu a to uzatvorenia kúpnej zmluvy. Súd návrh zamietol rozsudkom zo dňa 03.12.2018, voči ktorému sa odvolal žalobca. Dôvodom neschválenia právneho úkonu bolo, že „žalobca nepreukázal reálne odovzdanie kúpnej ceny za predávané nehnuteľnosti Z. U.. Opatrovník prevzatie akýchkoľvek finančných prostriedkov v akejkoľvek forme, ako kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti poprel, súdu nebol predložený jediný relevantný dôkaz o skutočnom, reálnom zaplatení kúpnej ceny a jej odovzdaní do dispozičnej sféry opatrovníka. Ďalej uviedol, že pri podpise kúpnej zmluvy a jej dodatku Z. U. (opatrovník) konal s najväčšou pravdepodobnosťou pod nátlakom, čo je zrejme jednak z vyjadrenia jeho samotného v konaní („bol väznený u JUDr. R. 13 mesiacov“, „súhlasil aby sa predišlo hrozbe únosu a fyzickej likvidácie Z. U. zo strany Y. P.“), ale tiež zo skutočnosti, že navrhovateľ (P. K.), jeho pôvodný právny zástupca (JUDr. P. Z.), a tiež JUDr. L. R. sú trestne stíhaní za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a iné trestné činy - takýto právny úkon (uzatvorenie kúpnej zmluvy) nemôže byť platný v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka (podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, inak je neplatný), a súd nemôže schváliť právny úkon opatrovníka, ktorý je neplatný“.

6. Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 24Co/63/2019-296 zo dňa 11.12.2019 potvrdil napadnutý rozsudok. V odôvodnení uviedol, že „navrhovateľ nepreukázal reálne odovzdanie kúpnej ceny za predávané nehnuteľnosti Z. U., ktorý bol opatrovníkom v tom čase nezvestného G. U.. Navrhovateľ tvrdil, že opatrovníkovi spoločnosti L.M. FINANC s.r.o. vyplatil kúpnu cenu, pričom uvedené potvrdil podpisom na písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy. Spoločnosť L.M.FINANC s.r.o. poprela uvedené skutkové tvrdenia a uviedla, že v rámci vyšetrovania v konaní vedenom pod č.k. ČVS: PPZ-45/BOK-ZA-2010 mala byť finančná hotovosť vo výške 2.000.000,- Eur (pričom časť vo výške 790.000,- Eur mala zodpovedať kúpnej cene nehnuteľností spoločnosti L.M.FINANC s.r.o. dohodnutej v kúpnej zmluve zo dňa 23.3.2009, a časť vo výške 1.210.000,- Eur mala zodpovedať časti kúpnej ceny prevodu nehnuteľností patriacich opatrovancovi G. U. ako fyzickej osobe) vložená do bezpečnostnej schránky č. 106 nachádzajúcej sa v banke V. P.S.K.V. na ulici U. Str. 89 vo Viedni - orgánmi činnými v trestnom konaní bolo preukázané, že finančná hotovosť do tejto schránky nebola vložená (prehliadka bola vykonaná Spolkovým policajným riaditeľstvom Viedeň), bezpečnostná schránka neobsahovala žiadnu finančnú hotovosť, teda k zaplateniu peňažnej čiastky vo výške 1.190.000,- Eur v hotovosti zo strany navrhovateľa nedošlo, navrhovateľ nepreukázal zaplatenie kúpnej ceny. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na skutočnosť, že opatrovník písomne potvrdil, že mu bola kúpna cena odovzdaná v celosti, tieto tvrdenia navrhovateľa spoločnosť L.M.FINANC s.r.o. poprela. Navrhovateľ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava sp. zn. 14C/5/2014 domáha od spoločnosti L.M.FINANC s.r.o. zaplatenia sumy 1.150.000,- Eur, ktorá tvorila kúpnu cenu za prevod nehnuteľností, vo vzťahu ku ktorým žiada v tomto konaní navrhovateľ schváliť právny úkon, pričom Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 9.1.2019 žalobu zamietol s poukazom na spornosť, či skutočne došlo k zaplateniu kúpnej ceny. Uvedený rozsudok nie je právoplatný“.

7. Z uznesenia MV SR NAKA ČVS: PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016 zo dňa 28.01.2017 (č.l. 570) súd zistil, že bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie okrem iných aj voči žalobcovi, JUDr. L. R. a JUDr.

P. Z., pričom poškodeným je opatrovník konateľa žalovaného v súvislosti s fiktívnymi prevodmi majetku žalovaného a jeho konateľa a nátlakom na opatrovníka za účelom prevodu celého známeho hnutel'ného i nehnuteľného majetku žalovaného.

8. Súd prvej inštancie skonštatoval, že nevykonal dôkaz pripojením spisov tunajšieho súdu sp. zn. 18C/21/2012, 20P/267/2009, 8C/40/2009, 36C/8/2010 a 40C/71/2018 z dôvodu, že súd nie je povinný vykonať dôkaz v prípade, že jeho prostredníctvom nemožno preukázať pre vec rozhodnú skutočnosť napríklad preto, že označený dôkaz je zjavne nespôsobilý preukázať tvrdenú skutočnosť alebo že sa týka skutočnosti, ktorá je podľa hmotného práva pre rozhodnutie bezvýznamná. Pokiaľ ide o pripojenie spisov, súd konštatuje, že z dôvodu procesnej aktivity žalobcu a žalovaného sú listiny z navrhovaných spisov už súčasťou spisového materiálu. Navyše žalobca mal možnosť súdu v priebehu konania doručiť ďalšie listiny, ak ich považoval za relevantné vo vzťahu k predmetu konania, pričom pre súd sú z hľadiska právneho posúdenia nerozhodné, žalobca neoznačil skutkové tvrdenia, ani konkrétne listiny, z ktorých vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky.

9. Súd prvej inštancie pokračoval, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný je evidovaný ako vlastník nehnuteľností na LV č. XXXX kat. úz. Z. a že strany sporu uzatvorili kúpnu zmluvu zo dňa 23.03.2009 s „novelizáciou“ zo dňa 20.02.2012. Medzi stranami sporu bolo sporné, či došlo k odovzdaniu kúpnej ceny a či daný nárok na jej vrátenie je premlčaný. Žalobca tvrdil, že ide o platný právny úkon a zároveň sa domáhal jeho schválenia súdom. Žalovaný tvrdil, že kúpna zmluva je neplatná, pretože právny úkon nebol schválený súdom.

10. Súd prvej inštancie vec právne posúdil na základe ust. § 28, § 37 ods. 1, § 39, § 49a, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj len OZ).

11. Následne súd prvej inštancie dospel k záveru, že uzatvorená zmluva zo dňa 23.03.2009 mala všetky náležitosti požadované zákonom, ako je predmet a cena, zmluvu podpísali oprávnené osoby, na strane predávajúceho opatrovník. Na nadobudnutie účinnosti zmluvy, však bolo potrebné schválenie právneho úkonu opatrovníka súdom. Súd neschválil právny úkon opatrovníka a to zmluvu uzatvorenú dňa 23.03.2009 v konaní 27C/153/2010-225 zo dňa 16.02.2012 s právoplatnosťou dňa 15.03.2012. Následne došlo k novácii zmluvy dňa 20.02.2012, pričom nedošlo k zmene kúpnej ceny, ktorá je predmetom tohto konania. Nováciou bola zvýšená len kúpna cena týkajúca sa inej časti predávaných nehnuteľností touto zmluvou. V konaní 37C/5/2013 súd neschválil právny úkon - predmetnú kúpnu zmluvu, rozsudkom zo dňa 03.12.2018 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.01.2020. Keďže nebol právny úkon schválený súdom, sú strany sporu povinné vydať si vzájomné plnenia, nakoľko odpadol dôvod plnenia. Na základe kúpnej zmluvy žalobca tvrdí, že zaplatil žalovanému sumu 790.000,- € dňa 23.03.2009 a po novácii zmluvy dňa 20.02.2012, že zaplatil zvyšných 400.000,- €, spolu 1.190.000,- €. Žalobca sa v tomto konaní domáha vrátenia časti kúpnej ceny vo výške 40.000,- € a v konaní č.k. 14C/5/2014 sa domáha vrátenia zvyšku kúpnej ceny 1.150.000,- €. Nakoľko bol na liste vlastníctva obnovený právny stav a nebolo sporné, že nehnuteľnosti žalobca neužíva, domáha sa v konaní vrátenia kúpnej ceny.

12. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal vnesenou námietkou premlčania a dospel k záveru, že žaloba bola podaná včas, nakoľko právny úkon (uzatvorenie kúpnej zmluvy), na základe ktorej sa plnilo, bol v čase uzatvorenia platný, ale kúpna zmluva nenadobudla účinnosť. Žalobca bol v zmysle uzatvorenej zmluvy povinný zaplatiť kúpnu cenu. Až rozhodnutím súdu o neschválení právneho úkonu s právoplatnosťou dňa 15.03.2012 a po jeho novácii dňa 14.01.2020 definitívne zanikol dôvod plnenia. Nasledujúcim dňom začala plynúť objektívna lehota na uplatnenie nároku na súde, t.j. dňa 16.03.2012 a po novácii zmluvy dňa 15.01.2020. Žaloba bola podaná na súd dňa 27.11.2012, teda včas v objektívnej 3 ročnej lehote a zároveň aj v subjektívnej dvojročnej lehote, ktorá uplynula 16.03.2014. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že objektívna lehota začala plynúť odovzdaním peňazí, t.j. 23.03.2009, nakoľko ako je uvedené vyššie, bola zmluva platná ale nie účinná.

13. V ods. 26 odôvodnenia prvoinštančný súd uviedol, že v konaní bolo sporné, či skutočne došlo k zaplateniu kúpnej ceny v hotovosti. Táto okolnosť nebola bezpečne preukázaná inými dôkazmi, ako konštatovaním prevzatia kúpnej ceny v hotovosti v kúpnej zmluve, príp. v potvrdení o prevzatí kúpnej ceny zo dňa 23.03.2009. Žalobca nepreukázal (okrem podpisu Z. U. na kúpnej zmluve alebo potvrdení o prevzatí kúpnej ceny) reálne odovzdanie kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti Z.

U. ako opatrovníkovi konateľa žalovaného. Žalovaný prevzatie akýchkoľvek finančných prostriedkov v akejkoľvek forme, ako kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti, poprel, pričom súdu nebol predložený relevantný dôkaz o skutočnom, reálnom zaplatení vysokej kúpnej ceny v hotovosti žalovanému 790.000,- € dňa 23.03.2009 a po novácii ďalších 400.000,- € dňa 20.02.2012, spolu 1.190.000,- €. Tvrdenie žalobcu, že disponoval s takouto sumou súd považoval za nedôveryhodné, nakoľko žalobca uviedol, že okrem toho za ďalších 1.712.851,- € odkúpil od konateľa žalovaného ako fyzickej osoby ďalšie nehnuteľnosti. Teda podľa jeho vlastného tvrdenia disponoval a zaplatil k rukám Z. U. v hotovosti sumu 2.902.851,- €. Žalovaný spochybnil vlastníctvo finančných prostriedkov žalobcom. Žalobca tvrdil, že si sumu 1.500.000,- € požičal od JUDr. R., sumu 750.000,- € zdedil a zvyšok 250.000,- € mal od svojej rodiny a zarobil za socializmu. Neobjasnil z akého zdroja Z. U. zaplatil rozdiel vo výške 402.851,- €. Svoje tvrdenie, napriek tomu, že ho spochybnil žalovaný, žiadnym spôsobom nepreukázal. Predložil len potvrdenie od JUDr. L. R. zo dňa 22.10.2013 (č.l. 272), že mu žalobca vrátil pôžičku 1.500.000,- €, ktorú sumu si požičal v hotovosti dňa 23.03.2009 (č.l. 273), teda pred podpisom zmluvy na sumu 790.000,- €. Skutočnosť, že žalobca podľa jeho tvrdenia zaplatil žalovanému kúpnu cenu celkom vo výške 1.190.000,- € (vrátane žalovanej sumy 40.000,- €), ktorej vrátenia sa na súde domáha (sumy 1.150.000,- € v konaní 14C/5/2014) a zároveň, že vrátil pôžičku 1.500.000,- € JUDr. L. R., je tak značne nedôveryhodná. Navyiac žalobca je v tomto konaní oslobodený od súdneho poplatku pre nemajetnosť, podľa vlastného vyjadrenia nemá žiadne peniaze ani nevlastní žiadne nehnuteľnosti.

14. Z pripojeného uznesenia NAKA zo dňa 28.01.2017 súd zistil, že bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie voči 21 obvineným, okrem iných aj voči žalobcovi, JUDr. L. R. a JUDr. P. Z., za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a iné trestné činy. Poškodenými sú opatrovník konateľa žalovaného a žalovaný, v súvislosti s fiktívnymi prevodmi majetku žalovaného a jeho konateľa a nátlakom na opatrovníka konateľa, za účelom prevodu celého známeho huteľného i nehnuteľného majetku žalovaného a jeho konateľa a to okrem iného i nehnuteľností, ktoré boli prevádzané predmetnou kúpnu zmluvou. Aj toto uznesenie podporne preukazuje, že k odovzdaniu kúpnej ceny neprišlo.

15. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný uhradil daňovú povinnosť, súd prvej inštancie konštatoval, že ani zaplatenie dane nepreukazuje skutočné zaplatenie kúpnej ceny, je všeobecne známe, že sa v praxi pomerne často vyskytujú prípady, kedy daňovo povinný subjekt zaplatí daň napriek tomu, že plnenie sa nedostalo do jeho dispozičnej sféry.

16. Žalovaný tvrdil, že pri uzatvorení kúpnej zmluvy bol uvedený do omylu avšak bez doplnenia akýchkoľvek skutkových tvrdení, ktoré výslovne nechcel ďalej uvádzať. Nakoľko neuviedol žiadne konkrétne skutkové okolnosti, súd sa touto argumentáciou žalovaného nezaoberal.

17. Na základe vyššie uvedeného súd žalobu zamietol.

18. Súd v zmysle § 335 ods. 1 CSP vo výroku II. zároveň zrušil uznesenie Okresného súdu Trnava č. k. 8C/95/2012-83 zo dňa 27.08.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/141/2012-114 zo dňa 02.11.2012, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie.

19. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd s použitím § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a keďže žalovaný bol v konaní plne úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, keď v konaní neboli tvrdené a ani súd nezistil, dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Doplnil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

20. Opravným uznesením č.k. 27C/175/2012-641 zo dňa 10.7.2020 súd prvej inštancie opravil predmetný rozsudok tak, že ods. 2 jeho výroku správne znie: „Uznesenie Okresného súdu Trnava č.k. 8C/95/2012-83 zo dňa 27.8.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/141/2012-114 zo dňa 2.11.2012, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie (aktuálne neodkladné opatrenie), sa zrušuje s tým, že ostatné časti rozsudku zostávajú v platnosti bezo zmeny“. Toto rozhodnutie súd prvej inštancie s použitím ust. § 224 CSP odôvodnil tým, že vo výroku rozsudku uviedol nesprávny dátum vydania uznesenia Krajského súdu v Trnave z 2.2.2012, pričom odvolací súd vydal predmetné uznesenie dňa 2.11.2012. Nakoľko došlo k zrejmej chybe v písaní, súd svoje rozhodnutie opravil.

21. Proti tomuto rozsudku podľa obsahu v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že návrhu vyhovie v plnom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške 100%.

22. Podľa odvolateľa dôvod zamietnutia žaloby je obsiahnutý v zásade len v ods. 26 odôvodnenia a to údajne nepreukázanie zaplatenia kúpnej ceny v hotovosti. Skutkové zistenie súdu o nezaplatení kúpnej ceny nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, čoho si je súd aj sám vedomý, keď poukazuje na podpis kúpnej zmluvy a potvrdenia o prevzatí kúpnej ceny. Odôvodnenie je preto vnútorne rozporné a nelogické. Z objektívneho hľadiska si nemožno predstaviť procesne silnejší dôkaz o zaplatení kúpnej ceny ako potvrdenie jej zaplatenia priamo predávajúcim, resp. osobou, ktorá koná v mene predávajúceho a to ešte opakovane v kúpnej zmluve aj v potvrdení s notársky osvedčeným podpisom. Navyše aj ďalšie konanie opatrovníka svedčí o tom, že kúpna cena bola zaplatená, čím má na mysli splnenie si daňovej povinnosti, zavedenie kúpnej ceny do záverečnej správy opatrovníka a celý rad ďalších písomností, ako návrhy, prípisy, stanoviská a výpovede, pričom predmetné listiny sú súčasťou súdneho spisu. Ak súd hovorí o absencii relevantného dôkazu o zaplatení kúpnej ceny, bol povinný uviesť, prečo dôkazy, ktoré sú obsahom súdneho spisu súd nepovažuje za relevantné. Samotné následné tvrdenie opatrovníka o nezaplatení kúpnej ceny nemá vysokú relevanciu, keďže ten má zjavne záujem ponechať si obe plnenia, teda aj nehnuteľnosti, aj kúpnu cenu a zamietavý výrok predstavuje pre neho osobný prospech. Opatrovník Z. U. písomne notársky osvedčeným podpisom potvrdil prevzatie kúpnej ceny v kúpnej zmluve a zároveň aj v potvrdení a v ďalších budúcich listinách, pričom tieto dôkazy sú spochybnené len samotným následným tvrdením opatrovníka Z. U. s niekoľkoročným odstupom bez akýchkoľvek dôkazov. Nepochopiteľnou sa odvolateľovi javí argumentácia súdu vo vzťahu k zaplateniu dane, ktorú podľa neho súd účelovo a rozpačito interpretoval v prospech žalovaného. Daň z príjmu uhrádza daňovo povinný subjekt len z reálne obdržaného príjmu. V praxi sa vyskytujú prípady, kedy daňovo povinný subjekt zaplatí daň napriek tomu, že plnenie sa nedostalo do jeho dispozičnej sféry, ale uvedené sa vzťahuje len k DPH a nie k dani z príjmu. Konštatovanie súdu, že v dôsledku toho, že žalobca je oslobodený od platenia súdneho poplatku pre nemajetnosť, je jeho argumentácia nevierohodná, je podľa odvolateľa ponižujúca, pretože žalobca disponoval finančnými prostriedkami na kúpu nehnuteľnosti, následne už nemal peňažné prostriedky, ale nehnuteľnosti, a v súčasnosti už nemá ani peniaze, ani nehnuteľnosti. 40.000,- Eur spolu s 1.190.000,- Eur je nezanedbateľná čiastka, keď žalobca o tieto prostriedky prišiel, niet divu, že sa stal nemajetným.

23. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP k odôvodneniu v ods. 19 odvolateľ namietal, že spisy, ktorých pripojením žiadal, aby súd vykonal dôkaz, obsahujú ďalšie listinné dôkazy o vyplatení kúpnej ceny, a keby si pripojil spis 18C/21/2012, súd by zistil, že tento spisový materiál neobsahuje žiadnu písomnosť, ktorá by preukazovala nevyplatenie kúpnej ceny, čím by sa vyvrátilo tvrdenie žalovanej, že predmetný spis takúto listinu obsahuje. Ak súd žalobu zamietol z dôvodu údajného neunesenia dôkazného bremena, ale navrhnuté dôkazy odmietol vykonať, daný postup súdu nedáva zmysel.

24. Z dôvodu, že žalobca napáda výrok I., logicky považuje za dôvodné aj ďalšie trvanie zabezpečovacieho opatrenia a z totožného dôvodu napáda aj výrok III. rozsudku o trovách.

25. V závere odvolateľ uviedol, že súd aj napriek inými dôkazmi nevyvrátenej dôkaznej situácie v prospech vyhovenia žalobe, sa jej rozhodol nevyhovieť, pričom jasnú dôkaznú situáciu spochybňuje jej účelovým, špekulatívnym, arbitrárnym a rozpačitým hodnotením. Nemožno sa zbaviť pocitu, že súd si na celú posudzovanú vec urobil svoj vlastný laický názor a uznesenie o vznesení obvinenia sa rozhodol neodlíšiť od právoplatného odsudzujúceho rozsudku, čo je hrubým porušením prezumpcie nevinu.

26. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu predložil písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením potvrdil a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že s argumentáciou odvolateľa nesúhlasí. Zdôraznil, že ako opatrovník žalovaného v čase výkonu funkcie nikdy neprevzal od žalobcu kúpnu cenu za prevádzané

nehnutelnosti, čo jednoznačne potvrdzuje aj obsah spisového materiálu Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 18C/21/2012, pretože súčasný majoritný spoločník žalovaného v tomto konaní napriek viacerým výzvam súdu nevedel v rozhodnom čase žiadnym hodnoverným spôsobom preukázať vyplatenie kúpnej ceny zo strany žalobcu v sume 1.190.000,- Eur v hotovosti napriek tomu, že bol zo strany opatrovníckeho súdu niekoľkokrát vyzvaný, aby predložil doklad o tom, že mu bola vyplatená kúpna cena. Žalobca nemá právo v žiadnom prípade požadovať od žalovaného vrátenie kúpnej ceny formou vydania bezdôvodného obohatenia, resp. vrátenia plnenia zo zmluvy z dôvodu, že nevznikol žalobcovi nárok na jej vrátenie s poukazom na výsledok právoplatne skončeného konania Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 37C/5/2013, z ktorého vyplýva, že kúpna cena mu nebola nikdy odovzdaná. Vo vzťahu k zaplateniu dane z príjmu žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že ani zaplatenie dane nepreukazuje skutočné zaplatenie kúpnej ceny.

28. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu je ponížujúce v súvislosti s tým, že skonštatoval oslobodenie žalobcu od súdnych poplatkov pre nemajetnosť, žalovaný v celom rozsahu poukazuje na správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktoré preukazujú nedôveryhodnosť tvrdení žalobcu v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu v tomto spore.

29. Súd prvej inštancie podľa žalovaného správne skonštatoval, že z pripojeného uznesenia NAKA zo dňa 28.1.2017 zistil, že toto uznesenie tiež podporne preukazuje, že k odovzdaniu kúpnej ceny žalovanému neprišlo a touto svojou úvahou nijako do prezumpcie neviny nezasiahol.

30. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nemal inú možnosť ako len použiť právnu argumentáciu v odôvodnení rozsudku, pretože žalobca upriamuje pozornosť odvolacieho súdu na ods. 26. a 27., že žalovaný konal okrem iných osôb aj v rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s dobrými mravmi.

31. V závere vyjadrenia žalovaný uviedol, že nárok na náhradu trov konania si neuplatňuje, keďže v odvolacom konaní nebol zastúpený advokátskou kanceláriou. Na záver žalovaný uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom v napadnutom rozsudku, ktorý považuje za vecne správny a odvolanie žalobcu považuje za nedôveryhodné, špekulatívne a účelové a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s jeho opravným uznesením potvrdil a o trovách rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

32. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

33. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo všetkých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

34. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným odvolacími dôvodmi uplatnenými žalobcom bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že žalovaný sumu nebolo možné žalobcovi od žalovaného priznať z toho dôvodu, že neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že táto suma ako kúpna cena bola skutočne a reálne zaplatená žalovanému v súvislosti s prevodom nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23.3.2009. Súčasťou odvolacieho prieskumu vzhľadom na odvolacie dôvody uplatnené žalobcom, bolo tiež preskúmanie, či došlo k vade konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces (nedostatočným odôvodnením rozhodnutia), aj či došlo k skutkovej vade rozhodnutia v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) CSP tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a to pripojením žalobcom označených súdnych spisov.

35. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

36. Ako prvé odvolateľ namieta skutkový záver súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal vyplatenie kúpnej ceny v hotovosti žalovanému, odkazujúc pritom na listinné dôkazy a to potvrdenie žalovaného v texte kúpnej zmluvy o prevzatí kúpnej ceny v plnej výške v hotovosti pri podpise zmluvy z 23.3.2009 uzavretej medzi žalovanými ako predávajúcim, pri úkone zastúpeným Z. U. ako súdom ustanoveným opatrovníkom vtedy nezvestného konateľa žalovaného G. U.. (článok III. bod 5. kúpnej zmluvy) a osobitné potvrdenie o prevzatí kúpnej ceny. Žalovaný, ako aj opatrovník jeho konateľa pri predmetnom právnom úkone ale v konaní jednoznačne prevzatie akejkoľvek kúpnej ceny na základe predmetnej kúpnej zmluvy popierajú.

37. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania v sporovom konaní je ustanovenie § 132 ods. 1 CSP v spojení s § 185 a nasl. CSP.

38. Uvedené ustanovenia stanovujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

39. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností, tzv. bremeno tvrdenia. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce (teda aj prípadné rovnaké právo žalovaného) sú záležitosťou žalovaného.

40. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad v spore o určenie vlastníckeho práva od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval neexistenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu žalovaného. Keďže preukázanie takéhoto titulu svedčiacemu žalovanému je na prospech žalovaného, je na ňom, aby ho tvrdil a preukazoval.

41. V prejednávanej veci mal žalobca bremeno tvrdenia, že žalovanému vyplatil žalovanú sumu 40.000,- Eur z titulu kúpnej ceny a z tohto bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať, že žalovanému

reálne predmetnú kúpnu cenu v hotovosti vyplatil. Túto skutočnosť preukazoval dvoma listinnými dôkazmi - vyhlásením žalovaného v predmetnej kúpnej zmluve, že kúpna cena bola vyplatená pri podpise zmluvy v hotovosti a osobitným potvrdením o vyplatení kúpnej ceny z rovnakého dňa, pričom podporne poukazoval na to, že žalovaný z predmetného príjmu uhradil daňovú povinnosť. Na druhej strane žalovaný poprel vyplatenie predmetnej sumy žalobcom. Keďže s poukazom na vyššie uvedené teoretické východiská, na žalovanom nebolo možné spravodlivo žiadať, aby preukázal neexistenciu vyplatenia predmetnej kúpnej ceny a keďže preukázanie vyplatenia kúpnej ceny je na prospech žalovaného, bolo na žalovanom (mal dôkazné bremeno), aby túto skutočnosť preukázal.

42. Súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku správne poukázal na výsledky dokazovania, ktoré svedčia o opaku, teda že k vyplateniu predmetnej kúpnej ceny nedošlo a to jednak tým, že žalobca svoje tvrdenia o tom, že disponoval s takto vysokou finančnou sumou v hotovosti, ktorá spolu s ďalšími platbami z titulu kúpnej ceny pre žalovaného v uvedenom čase predstavovala spolu až 2.902.851,- Eur, dôveryhodným spôsobom nepreukázal. Súd správne poukázal podporne aj na skutočnosť, že žalobca je v tomto konaní oslobodený od platenia súdneho poplatku, keďže bola preukázaná jeho nemajetnosť. Je totiž krajne nepravdepodobné a bolo by zrejme i hrubo nerozumné, aby do predmetných obchodov so žalovaným investoval absolútne všetky svoje osobné finančné prostriedky a majetok. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne poukázal aj na závery Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 37C/5/2013 o schválenie právneho úkonu - predmetnej kúpnej zmluvy, ktorú urobil opatrovník za opatrovanca, v ktorom súd neschválil predmetný právny úkon z dôvodu, že nebolo preukázané reálne odovzdanie kúpnej ceny za predávané nehnuteľnosti Z. U.. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd v rozsudku č.k. 24Co/63/2019-296 zo dňa 11.12.2019, pričom aj on ustálil, že navrhovateľ nepreukázal reálne odovzdanie kúpnej ceny za predávané nehnuteľnosti Z. U., ktorý bol opatrovníkom v tom čase nezvestného G. U.. Podporne o nevyplatení predmetnej kúpnej ceny žalovanému svedčí aj to, že v rámci vyšetrovania v konaní pod č.k. ČVS:PPZ-45/BOK-ZA-2010 mala byť finančná hotovosť, včítane predmetnej kúpnej ceny z prevodu nehnuteľností, vložená do bezpečnostnej schránky v banke vo Viedni, pričom orgánmi činnými v trestnom konaní bolo preukázané, že táto finančná hotovosť do tejto schránky nebola vložená, keď bezpečnostná schránka pri prehliadke neobsahovala žiadnu finančnú hotovosť. Súd prvej inštancie tiež správne poukázal na uznesenie MV SR NAKA ČVS:PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016 zo dňa 28.1.2017, ktorým bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie okrem iných aj voči žalobcovi a jeho advokátovi, pričom poškodeným je opatrovník konateľa žalovaného v súvislosti s fiktívnymi prevodmi majetku žalovaného a jeho konateľa a nátlakom na opatrovníka za účelom prevodu celého známeho hnutel'ného i nehnuteľného majetku žalovaného. Tým, že súd prvej inštancie poukázal na toto uznesenie, s predbežnými závermi trestného dokazovania o fiktívnosti prevodu, hoci aktuálne nie je k dispozícii právoplatné rozhodnutie o výsledku tohto trestného stíhania, nijako neporušil prezumpciu neviny dotknutých osôb. Súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku tiež správne ustálil, že ani samotné uhradenie dane z príjmu žalovaným z predmetnej kúpnej ceny, s prihliadnutím na zistené okolnosti daného prípadu, nemôže byť dôkazom o vyplatení kúpnej ceny žalobcom žalovanému.

43. Odvolací súd dodáva, že vo veci tých istých strán o zaplatenie ďalšej sumy 1.150.000,- Eur vyplývajúcej z tej istej kúpnej zmluvy, vedenej na Okresnom súde Trnava pod č.k. 14C/5/2014 bolo dňa 9.1.2019 rozhodnuté tak, že žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, pričom odvolací súd tento prvoinštančný rozsudok rozsudkom č.k. 11Co/264/2019-866 zo dňa 19.8.2020 v celom rozsahu potvrdil s tým, že nebolo nad všetku pochybnosť preukázané, že prišlo k faktickému odovzdaniu kúpnej ceny kupujúcim predávajúcemu do rúk Z. U..

44. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na výsledky dokazovania vykonaného súdom, nebolo potrebným a bolo by nadbytočným a nehospodárnym, aby súd vykonal ďalšie dôkazy navrhnuté žalobcom a to všeobecne pripojením spisov Okresného súdu Trnava č.k. 18C/21/2012, 20P/267/2009, 8C/40/2009, 36C/8/2010 a 40C/71/2018, keďže listiny z navrhovaných spisov sú už súčasťou spisového materiálu a žalobcovi nič nebránilo, aby do spisu doručil aj ďalšie listiny, ktoré považoval za relevantné. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne zohľadnil aj to, že žalobca neoznačil skutkové tvrdenia, ani konkrétne listiny z týchto spisov, z ktorých vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, jeho návrh na vykonanie tohto dôkazu tak bol neprípustne všeobecný neurčitý a nekonkretizovaný.

45. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

46. Vychádzajúc zo všetkých dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie, vyhodnotiac ich jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno a poskytnutými dôkazmi bezpečne nad všetky pochybnosti nepreukázal, že žalovanému, resp. opatrovníkovi jeho konateľa Z. U., bola pri uzavretí predmetnej zmluvy v hotovosti (ani inokedy) reálne vyplatená dohodnutá kúpna cena 40.000,- Eur. V dôsledku toho potom nemohol ani žalobcovi vzniknúť nárok na vrátenie tejto sumy z titulu bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 OZ, vzniknutého plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže predmetný právny úkon - kúpna zmluva nenadobudla účinnosť, keď prevod nebol v zmysle § 28 OZ schválený súdom. Nadväzne súd prvej inštancie potom správne predmetnú žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. S poukazom na uvedené odvolacím súdom je potrebné uzavrieť, že nebol naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených odvolateľom.

47. Keďže súd prvej inštancie predmetným rozsudkom žalobu zamietol, bolo dôvodným, aby v súlade s § 335 ods. 1 CSP vo výroku II. zrušil aj nariadené neodkladné opatrenie. Takisto správnym bol záver súdu prvej inštancie o náhrade trov prvoinštančného konania, keď v súlade s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100%. Bolo preto dôvodným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vo všetkých výrokoch I., II. a III. vecne správny, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

48. V tomto odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vzniklo v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP právo na plnú náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Keďže ale žalovaný výslovne uviedol, že náhradu trov odvolacieho konania si neuplatňuje z dôvodu, že nebol zastúpený advokátskou kanceláriou, čím sa fakticky nároku na náhradu trov odvolacieho konania vzdal, odvolací súd vo výroku II. vyslovil, že žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

49. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).